

Handelingen 1:14

**Deze allen waren eendrachtig volhardende in het bidden en smeken,
met de vrouwen, en Maria, de moeder van Jezus en met Zijn broeders”**

1 belofte 2 gebed 3 geschenk

Gemeente,

Op een eiland verblijven enkele overlevenden. Het eiland is droog en enkel zand. Maar voor de kust van het eiland ligt een boot. Een boot vol met eten en drinken. Het is duidelijk te zien dat er een touw aan de boot vastgeknoopt zit, en dat touw verdwijnt in het water. Op de kust ligt ook een uiteinde van touw. Het heft er alles van weg dat het hetzelfde touw is als er aan het schip vastgeknoopt zit. Op de dag dat de verblijvenden op het eiland het touw op het strand en het schip voor de kust ontdekken zijn ze er snel uit wat ze doen zullen. Ze trekken aan het touw dat op het strand ligt. Dat is het middel om de boot etenswaren aan land te krijgen en ervan te kunnen genieten en in leven te blijven. Je kunt je voorstellen dat als het touw kort is, dan staat het zó strak en met enkele minuten voelen ze dat ze boot naar zich trekken en naar de kust halen. Als het een heel lang touw is waarvan honderden meters in het water gekronkeld liggen dan zal het een tijd duren voordat ze voelen dat het touw strak staat en dat de boot naar hen toe komt. Dan kan het zolang duren dat er iemand van de overlevenden zegt: zit het touw wel vast aan het schip? Of ligt het los in het water en is het helemaal niet hetzelfde touw als dat er aan de boot vastzit? Dat zou toch ook nog kunnen.....

1 belofte

Kijk, gemeente, zo ligt het schip van Gods beloften voor de kust van de discipelen. Die belofte heeft de Heere Jezus voor Zijn hemelvaart duidelijk uitgesproken, eigenlijk herhaald, want heel het Oude Testament is er vol van. Jezus heeft het nog eens gezegd in vers 4,5 en 8. Dat zij zouden verwachten de belofte van Mijn Vader. En wat is die belofte? Gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen. In vers 8 nog een keer: En gij zult ontvangen de kracht van de Heilige Geest Die over u komen zal. Jezus heeft schip van de belofte van de uitstorting van de Heilige Geest voor de kust achtergelaten. Dat kon Hij alleen doen, want Hij heeft met Zijn lijden en sterven de Heilige Geest verworven. En Jezus heeft het touw aan hun voeten gelegd. Gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden. Gij. En: Gij zult ontvangen, gij, de kracht van de Heilige Geest die over u, over ú, komen zal. Het is duidelijk voor wie de beloften is bedoeld: voor deze discipelen.

En wat doen de discipelen nu? Ze bidden en smeken. Ze trekken aan het touw om het schip van die belofte naar de kust trekken. Om de vervulling van de belofte te den gebeuren. Hun bidden en smeken is als het trekken aan dat touw. Tien dagen zal het duren, en dan is het schip aan land, dan wordt de beloften vervuld, dan wordt het Pinksteren. Zo leeft de Kerk naar Pinksteren. En....zo leeft ook de Kerk na Pinksteren.

Al is er ook verschil. Want de belofte van de uitstorting van de Heilige Geest is vervuld. Dat hoefde en kan maar één keer gebeuren. Nu is de Geest uitgestort. Maar daarmee liggen er weer een schip voor de kust. Want heeft de Heere Jezus niet beloofd: Als de Heilige Geest gekomen is, dan zal de Heilige Geest u, de kerk, de gemeente, in al de waarheid leiden en Die zal u alles leren en indachtig maken wat Ik u gezegd heb. En Die zal van Mij getuigen en gij zult ook getuigen. En Hij zal bij u blijven in der eeuwigheid. Beloften voor alle die geloven. Maar ook: en Die gekomen zijnde zal Hij de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Zodat ze uitroepen: wat moeten we doen om zalig te worden. Beloften voor die nog niet geloven, onbekeerd zijn. Maar de Geest zal het stenen hart wegnemen en een vlezen hart schenken.

Heerlijk beloften voor het volk Israel. Heerlijke beloften voor de kerk uit Israel en de volkeren en hun nageslacht. Beloften van het verbond. Een schip boordevol beloften ligt voor de kust. En het touw ligt op het strand, aan uw voeten, aan de voeten van het volk Israel, aan de voeten van ieder verbondskind, aan de voeten van u, jou en mij.

En vooral de beloften van het laatste heilsfeit. Kijk, in het Oude Testament was er de beloften van de komst van de Knecht des HEEREN, de beloofde Messias. In de tijd tussen Pasen en Pinksteren was er de belofte van de uitstorting van de Heilige Geest. En na Pinksteren is er de beloften van de wederkomst van de Heere Jezus, van de volle komst van het Koninkrijk Gods. Die belofte is gegeven. En dat houdt ook in dat alles wat daaraan voorafgaat zal gebeuren: velen van Israel zullen Jezus als Messias leren kennen, het Evangelie zal alle volken verkondigd worden. Een schip, boordevol beloften ligt voor de kust. En het touw ligt op het strand, aan uw voeten, aan de voeten van het volk Israel, aan de voeten van de kerk van Christus en haar nageslacht, aan de voeten van u, van jou, van mij.

En leven na Pinksteren is trekken aan het touw. Trekken aan het touw van het schip van de beloften van Jezus Christus. Opdat ze vervuld worden. Opdat het eten en drinken over ons zal worden uitgegoten, opdat de zegeningen ons geschonken worden. Dat is een leven, als van de apostelen in onze tekst. Eendrachtig volharden in bidden en smeken. Doet u dat? Doe jij dat? Doen de kinderen dat?

2 gebed

Want dat trekken aan het touw is dus: bidden en smeken. Twee woorden met elk een eigen accent. Want je kunt wel je handen vouwen en je ogen sluiten, maar trek je ook aan dat touw, of....heb je geen houvast, roep je maar wat, zeg je maar wat in het wilde weg?

Bidden, het eerste woord, geeft aan dat je bidden gericht is op de belofte van God. Bidden is, dat zegt ook de catechismus in zondag 45, je richten op wat God beloofd heeft. Kijk, je mag ook wel andere dingen vragen, ja vragen, dat je examens goed mogen gaan, dat je een vriend of vriendin mag krijgen, dat je werk mag krijgen, dat je beter mag worden, dat je weer meer aan kunt, maar dat is niet de kern van echt bidden. Dat is niet de rode draad van het gebed. Het mag erbij komen, jazeker, stort voor Hem uit je hele hart met al je verlangens, maar dat op zich is geen bidden. Bidden is in zijn kern dat je je richt op wat God beloofd heeft. Dat je vraagt: HEERE, doe wat U beloofd hebt. Aan Uw volk Israel, aan uw verbondskinderen dat ze worden overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel, aan Uw Gemeente, dat Uw Geest in de waarheid leidt, doet getuigen, alles leert. Doe wat U beloofd hebt op weg naar Uw komst en kom dan Zelf Heere Jezus. Laat Uw Koninkrijk komen in volmaaktheid door Zelf te komen in heerlijkheid.

Dat is bidden. Dat Zijn belofte je aantrekt, zodat je aan Zijn beloftekoord trekt. Anders is het vragen zonder houvast, is het pijlen afschieten in het ongewisse. Bidden is: je gevouwen handen om dat touw van Gods beloften slaan en trekken: HEERE, doe het, HEERE, maak het waar. Aan Israel, aan Uw gemeente, aan mij, aan ons nageslacht. Leven wij zo naar Pinksteren toe en na Pinksteren verder? Gebed, gericht op de belofte van God! Als dat ontbreekt, heb je nog nooit gebeden.....

Bidden is dus niet zeggen: nou ja, als het beloofd is, komt het toch wel, dus of ik er om vraag of niet, het zal echt wel gebeuren allemaal, daar hoef ik me niet druk om te maken.

En smeken. Dat woord geeft een tweede aspect aan van het gebed van de discipelen. Dat zij het nodig hadden, dat ze behoefte hadden aan de vervulling van Gods belofte. Dan trek je echt wel aan dat touw. Als je weet en voelt: zonder dat schip met eten en drinken dan komen we om op dit eiland met alleen maar zand. Dan verdrogen we, verdorsten we. We moeten dat schip aan land krijgen, moeten, want anders is onze dood gewis.

Dat is echt bidden: smeken uit behoefte. Zonder de werking van de Heilige Geest komt Israel nooit tot bekering, valt mijn geestelijk leven stil, kom ik nooit tot bekering. De Heilige Geest is geen extra, maar is

levensnoodzakelijk. Zonder de Heilige Geest is Israel verloren, ben ik verloren, zijn mijn kinderen verloren, is de gemeente verloren. HEERE, doe het, HEERE help, HEERE vervul Uw belofte. Leven we zo naar Pinksteren toe en na Pinksteren verder?

Bidden en smeken. Dat doe je niet als je denkt: och wij hebben de goeie prediking, en de goeie liturgie, wij leven als christenen best aardig en het gaat eigenlijk best goed met ons en met de kerk. Zelfgenoegzaamheid, zelfvoldaanheid is de doodsteek voor het smeken. Wie denkt: ik ben rijk en verrijkt en heb nauwelijks gebrek, die is verzadigd naar eigen denken en die dorst niet.

Gemeente, dit gebed is de thermometer voor echt geestelijk leven. Of het bloeit of dat het taant. Of het vurig is of dat het dooft.

En dat bidden en smeken dat vindt zijn spits in het bidden om de komst van de Heere Jezus. Om de volle doorbraak van Zijn Koninkrijk. Dat is de beloften bij uitstek die na Pinksteren gegeven is. Dat Jezus komen zal, een nieuwe hemel en nieuwe aarde zal doen aanbreken. Hij zal wonen bij Zijn volk en God zal alles en in allen zijn en de dood zal tenietgedaan zijn. En dat is levensnoodzakelijk. Want voor die tijd gaat de zonde nooit weg, gaat de dood nooit weg, blijft er altijd moeite en pijn, ongerechtigheid en macht van de duivel zich openbaren. Zonder dat is mijn vreugde nooit volmaakt en is Gods eer nooit volkomen. O Heere Jezus kom, kom. Bidden en smeken. En vervul alles wat nog moet gebeuren voor die tijd: aan Israel, aan de gemeente, aan onze nageslachten, aan mij.

En zo vervult de HEERE Zijn beloften. Zo. Want zo vervult God Zelf wat Hij heeft beloofd. Het is alles uit en door Hem. De belofte is uit Hem. Niemand kan de beloften van de Heilige Geest en van de wederkomst verdienen. Niemand houdt de wet volmaakt en niemand vervult de gerechtigheid. Maar Jezus Christus heeft de belofte van de Heilige Geest verdiend.

En: God zorgt voor het gebed om de vervulling van de belofte. Want niemand heeft er oren naar. Niemand verlangt ernaar: naar de kennis van God, naar kennis van de waarheid, naar getuigen van Hem, naar overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. We hongeren en dorsten naar duizend en één dingen, maar het komt niet verder dan dit leven. Maar Christus zorgt ervoor dat zondaren zicht krijgen op de belofte, gaan bidden en smeken, niet meer zonder kunnen en willen. Dat zondaren gaan bidden en smeken: O HEERE, hoor, o HEERE vervul, o HEERE, doet het! Zo vervult Christus Zijn beloften. Ook zijn beloften dat Hij een nieuw hart even zal en het stenen hart wegnemen. Bid en smee maar: HEERE, ik ben zo hard, zo ongevoelig, ik leef zo door altijd, uw

beloften trekken me niet en de nood die dringt me niet, HEERE, help!
Schenk mij een nieuw hart!

Wie niet heeft leren bidden en smeken om de vervulling van Gods beloften, die blijft verloren. Wie niet leert trekken aan dat touw, dan blijft dat schip voor de kust liggen. Dan blijft je leven een leven op het eiland van alleen maar zand en droogte. En je komt om in de eeuwige honger en dorst.

3 geschenk

Er staan twee dingen bij: zij bidden eendrachtig en volhardend. Eendrachtig. Dus eensgezind. Dat was echt een wonder. Want ze waren heel verschillend. Ga maar na, je had Petrus en Thomas, twee totaal verschillende karakters, de opvliegende en de neerslachtige, de doener en de denker. Je had Jacobus en Johannes, discipelen van de voorgrond, maar ook Jakobus de zoon van Alfeus en Judas de broeder van Jacobus, wie weet nu iets van hen af? Andreas kwam onder de prediking van Johannes de Doper vandaan, Nathanael van onder zijn vijgenboom. Je had een Simon, de Zeloot, een vrijheidsstrijder tegen de Romeinen en Mattheus de tollenaar, een medewerker met de Romeinen. Ja, dan waren er ook nog vrouwen en Maria, de moeder van Jezus. En Jezus' broers. De evangeliën melden steeds dat deze broers niet in Hem, in Jezus geloofden, maar nu blijkbaar wel. Dus mensen die pas tot bekering waren gekomen en mensen die al jarenlang de Heere kenden. Voorheen hadden ze wel eens woorden gehad onderweg wie van hen toch de meeste was en wie van hen aan Jezus rechterhand en linkerhand zou mogen zitten in heerlijkheid. En nu: eendrachtig.

Bij elkaar wel 120 en toch eendrachtig. Dat moet wel de zegen zijn van het gericht zijn op dat schip voor de kust. Op de beloften Gods in Jezus Christus. Het punt wat ze allemaal samenbond: gericht op de beloften Gods. Zijn Geest. Zijn werk. En Jezus komst. Dat bindt samen. Iemand van 16 en iemand van 86, iemand die uit de Gereformeerde Gemeente achtergrond heeft en iemand die opgroeide in de gereformeerde kerk. Gericht op Gods belofte ben je één. Zodra je daar buiten gaat..... dan kun je je zo voorstellen dat er onenigheid komt. In een vacante gemeente bad men om de vervulling van de predikantsvacature. En de eerste bad: Heere, laat ds X beroepen worden en het aannemen. En de tweede bad: Heere, dat ze ds Y zullen beroepen en dat die het aan mag nemen. En na het bidden kregen ze woorden en onenigheid want ze konden niet begrijpen dat die ander die dominee wilde hebben. Maar daar was ook geen belofte voor. Als je gaat bidden voor eigen invulling en eigen inkleuring, hoe dat jij denkt dat Gods belofte vervuld zal moeten worden, dan ben je het zo weer oneens. Want ik zie dat zus, maar mijn buurman ziet het zo. Gerichtheid op de

pure belofte van God: Zijn Geest. Zijn werk. Jezus wederkomst. Dat geeft eendracht.

En ze waren volhardende. Ze hielden het vol. Tien dagen. Nou ja, dat lijkt zo lang niet. Anderhalve week. Dat is niet zo lang. Of toch wel? Als je 10 dagen moet wachten op een uitslag die heel belangrijk is.....dan weet u wel dat tien dagen wachten vreselijk lang duurt. Als je jarig bent en je verwacht een cadeau maar je moet 10 dagen wachten omdat het cadeau nog niet leverbaar is. Dat duurt lang.

Als je moet wachten op de vervulling van Gods belofte, of voor je dat je er wat van merkt dat God het heeft gehoord, dan is 10 dagen lang. Je moet maar eens verlangen naar de Heilige Geest, naar Zijn vreugde en kennis en zekerheid. Je moet maar eens verlangen naar een herleving in de gemeente en in je nageslacht. Je moet maar eens wachten op de Heilige Geest en je ziet je kind de wereld ingaan. Je voelt je onmacht en je geesteloosheid, je ervaart iets van verlorenheid en Gods toorn. Tien dagen. Dat is soms niet uit te houden.

Het is geen best teken als je kunt bidden en er totaal niet onder lijdt als je geen vervulling ziet. Als je nog geen zekerheid van je zaligheid voelt, nog geen doorbraak van vreugde voelt, nog geen bekering van je kind of kleinkind ziet, geen teken van Israels bekering ziet en van Jezus komst, en je kunt het rustig uithouden. Je hebt het er totaal niet moeilijk mee, je houdt het makkelijk uit. Je hebt zoveel en zo makkelijk geduld. En voor andere dingetjes van dit leven kun je soms zo ongeduldig zijn, vandaag moet het en morgen is veel te laat. En voor de geestelijke dingen kun je me gemak een jaar wachten..... geen best teken.

Vroeg Jezus niet: de Zoon des mensen als Hij komt zal Hij dan ook geloof op aarde vinden? Geloof dat bidt en smeekt om de doorbraak van Zijn recht en heil?

Tien dagen is lang. Maar soms duurt het korter. Soms zal God antwoorden/Zijn belofte vervullen eer wij roepen. En soms duurt het nog langer dan 10 dagen, 10 weken, 10 maanden, 10 jaren. Wat een verzoeking om te verslappen. Wat een verzoeking om te denken: wie zegt dat dat touw wel vast zit aan het schip? Dat ik niet aan een touw trek waar niks aan zit? En het gebed om de wederkomst wacht al 2000 jaren. Wat een verzoeking om te verslappen. Wat een oefening in volharding. In verlangen, in verwachten, in bidden en smeken. Hoe? Wat zou Petrus hebben gezegd als Thomas had gezegd: nou bidden we al 7,8,9 dagen en het is nog niet vervuld, de Geest is nog niet gekomen? Dan zou Petrus zeggen: Thomas, we hebben het Hem Zelf horen zeggen, weet je nog? In vers 4,5,8. Het is beloofd, er zit een schip aan het touw

van de belofte. Lees je Bijbel. Zoek de beloften op. Al die teksten waar de HEERE zegt: Ik zal..... Bidden en smeken, eendrachtig en volhardend.

Zo op weg naar Pinksteren. De discipelen, want Jezus had het net opnieuw gezegd: niet lang na deze dagen. De beloften hernieuwd. Zo op weg naar de zondag. Waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn ben Ik het midden. Beloofd. Met het zicht op de zondag. Naar de zondag toe mag het gebed van bidden en smeken zich intensiveren. Vrijdag al, op weg naar zondag. Zaterdagavond op de drempel van de zondag. Zondagmorgen voor je naar de kerk gaan. Lijkt u, lijkt jij op zo'n discipel? Hoe dichter bij de zondag, hoe vuriger het gebed? Allen eendrachtig volhardende, elke zaterdagavond, elke zondagmorgen zodat we weten nu is heel de gemeente al zien we het niet van elkaar, in bidden en smeken. Heere, wees in ons midden vervul Uw beloften! En dan als de voorganger onder aan de preekstoel staat, dan laait het vuur hoog op: HEERE, vervul HEERE, doe het, HEERE, maak het waar! Lijkt u, lijkt jij op zo'n discipel?

Weet u, elke opwekking in de kerkgeschiedenis, elke herleving, doorbraak van het werk van de Heilige Geest begon met diepe verootmoediging. Met een verplettering van alle zelfgenoegzaamheid. Want als deze spiegel nou voor ons wordt gehouden: bidden en smeken voor het werk van de Heilige Geest. Onder Israel, onder de gemeente. Bij mijzelf, bij mijn kinderen. Biddend en smekend op weg naar de zondag. Op weg naar de wederkomst van Jezus Christus. Bidden en smeken, eendrachtig en volhardend. Wie moet zeggen: O HEERE, wat ben ik lauw, wat ben ik ver van huis, ver van mijn plek, wat ben ik zelfgenoegzaam en zelfvoldaan, wat ben ik biddeloos. Deze verootmoediging is het begin van herleving.

Amen